

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ZOALS DE KLOK THUIS TIKT...

blijspel in drie korte bedrijven voor senioren

door

Raymond Willems

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2008

Nr.1635

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **ZOALS DE KLOK THUIS TIKT..** op te voeren moet de naam van auteur **RAYMOND WILLEMS** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1988 Toneelfonds J. Janssens/Raymond Willems
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N E N (4 dames - 2 heren)

KAMIEL : (gepensioneerde) echtgenoot van Mariette

MARIETTE

JAN : (gepensioneerde) echtgenoot van Blanche

BLANCHE : kokette rijke weduwe

LIS : roddelmadam van de straat

ANNA : gemeenschappelijke vriendin

D E C O R

Toneelschikking : appartement op de zeedijk. Groot venster waardoor men de zee ziet. Meubelen van de betere soort. In de hoek staat een antieke klok.

E E R S T E   B E D R I J F

(Als het doek opengaat staat Jan voor de klok en prutst eraan. Hij is gekleed in deftige kamerjas. Men hoort de klok tikken. Ze slaat twaalf uur of-schoon de wijzers negen wijzen.)

JAN : Daar hebt ge het spel weer. Twaalf keer slaan en negen uur wijzen. Tien secondjes gaan en dan weer stilvallen. Het is gewoonweg niet te geloven. Al-tijd is ze zo juist geweest dat de koster de klok van de toren van de kerk van Diepenbeek er op gelijk kon zetten. En nu, zo zot als een wiel. Kompleet en totaal van de wijs.

BLANCHE : (Op. Netjes gekleed en gekapt.) De post al naar boven gehaald, Jan ?

JAN : Ze ligt op tafel, schat.

BLANCHE : (Gaaf naar de tafel. Neemt enkele poststukken op en sorteert ze. Houdt één brief over en zoekt een brievenopener. Opent de brief en leest in stil-te. Neemt de briefomslag terug op en kijkt er, erg verwonderd, duidelijk in. Neemt de brief en plooit hem nog eens open. Vindt niets. Kijkt erg teleur-gesteld. Legt alles terug bij elkaar.) Weer met de klok bezig, ventje ? Gaaf ze nog niet ?

JAN : Niets. Geen beeld en geen klank. Goed voor de vuil-niskar.

BLANCHE : Foei, Jan. Zo een erfstuk. Dat meent ge niet.

JAN : Als ze inderdaad niet zo oud was als Methusalem en als ze al niet jaren in de familie was, dan bezag ik ze nog niet meer.

BLANCHE : Staat ze waterpas ?

JAN : Waterpas. Loodrecht. In deze hoek. In die hoek. Tegen deze muur. Tegen die muur. Ik heb alles al geprobeerd. Ze vertikt het gewoon.

BLANCHE : Och, om het uur te weten hebben we ze goddank niet nodig. De kwartsklok in de keuken en de wekker in de slaapkamer gaan heel juist.

JAN : Blanchke, ge verstaat het niet. In Diepenbeek liep

ze nooit verkeerd. Toen mijn vrouw stierf en ik bij Mariette, mijn zuster, ging inwonen heb ik ze mogen meenemen. Daar heeft ze geen seconde gemist.

BLANCHE : Ze zal, door naar Oostende te verhuizen, een klap verkeerd gekregen hebben.

JAN : (Opstandig) Daar is totaal niets verkeerd mee gebeurd. Ik had ze in drie dekens ingepakt. Ik heb ze, bij manier van spreken, de hele weg lang op mijn schoot gehouden.

BLANCHE : Kom, kom, trek het u niet aan. Het is toch maar een klok.

JAN : Niet zo maar een klok, Blanche. Een stuk Diepenbeek dat de zeelucht niet kan verdragen.

BLANCHE : (Voelt dat er een pijnlijk onderwerp ter sprake komt.) Zoudt gij uw kamerjas niet eens uitdoen en u kleden ? Seffens staan Mariette en Kamiel voor de deur. Ge weet toch dat die vandaag komen ?

JAN : Is het al zo laat ? Dat gepeuter aan de klok heeft langer geduurd dan ik dacht. Ik ga al, Blanche, ik ga al.

BLANCHE : Doe uw wit hemd aan, uw blauwe broek en vergeet uw das niet. Kamiel en Mariette mogen gerust zien dat ge het hier goed hebt.

JAN : Dat weten ze wel, Blanche. Dat weten ze wel.

BLANCHE : (Tikt hem lief tegen de wang.) Ga maar vlug, ventje.

JAN : (AF)

BLANCHE : Ja, ja. Dat weten ze wel. Maar Jan zelf wil het precies niet weten. Ik begin me toch af te vragen : was het wel goed voor ons om te hertrouwen ? In Diepenbeek, toen Jan aan mijn staancaravan werkte en we plannen maakten, was hem alles goed wat ik voorstelde. Me dunkt, het is niet zo uitgekomen. Hij zit dikwijls zo stil voor zich uit te staren dat ik medelijden met hem krijg. Zouden we er wel goed aan gedaan hebben met hier te komen wonen ? Ik weet het niet. Ik weet niet of ik hem naar hier had mogen halen. Aanvankelijk was ik er gerust in maar nu begin ik toch

te twijfelen. (De telefoon gaat.) Dat zal Hortense zijn. (Neemt de hoorn op.) Met Blanche Verstappen. (Luistert.) Ja, ja, Hortense, ik dacht het wel. (Luistert.) Neen ? Wel dat is spijtig. (Luistert.) Ja, kind, zie dat kan al eens gebeuren. Het is toch niet erg zeker ? (Luistert.) Goed ! Een volgende keer dan maar. (Luistert. Kort aangeboden nu.) Ja, goed. Gij belt ? Tot ziens. (Legt de hoorn neer. Geringschattend.) Puhu ! De kakmadam. Ja-loers ja, dat is ze.

JAN : (OP. In hemdsmouwen. Das ongeknoot. Manchetknopen open.) Blanche, help me eens kind. Dassen knopen, daar ben ik nooit sterk in geweest. Was er telefoon ? (Ongerust.) Mariette en Kamiel hebben toch niet afgebeld ?

BLANCHE : (Terwijl ze Jan helpt met das en knopen.) Het was Hortense van de secretaris. Zei dat ze een zware valing had en deze avond niet met ons meekon naar het toneel.

JAN : Dat is eigenaardig ! Toen ik deze morgen de krant ging halen, wandelde ze pront op de dijk, met haar hondje.

BLANCHE : Ja ? Zo zie. (Geeft Jan een kusje.) Die das staat u goed, ventje. Ziet ge me nog graag ?

JAN : Blanchke, gij zijt het beste wat mij de laatste jaren overkomen is. En (Slaat een arm om haar heen.) dat houden we zo, hé kind.

BLANCHE : (Gelukkig en ontroerd.) Ja zeker. Ja zeker. (Veegt een traantje weg.) Nu kunnen Mariette en Kamiel niet lang meer op zich laten wachten.

JAN : Ze zullen hun nieuwe auto nog niet gewoon zijn.

BLANCHE : Ze hebben, in de tijd, nogal geluk gehad met die lottoprijs.

JAN : Ik heb ook geluk gehad met die prijs uit Oostende.

BLANCHE : Toe, zotteke. Ik ga nog wat frutselen in de keuken. (AF)

JAN : (Kijkt zijn vrouw verliefd na.) Een schat van een vrouw ! Ik zou heel gelukkig moeten zijn. Maar ja,

onze pa zei altijd : "Geluk kunt ge niet kopen." En ziet wel. Met al ons geld zijn we er nog niet. (Zet zich in de zetel met uitzicht op de zee. Een verrekijker bij de hand.) Voilà. (Neemt de kijker.) Wat zie ik nu ? Eén keer per dag veel zee en één keer per dag wat minder zee. En meeuwen. (Laat de verrekijker zakken.) Weet ge wat ik liever zou zien ? Een vlucht duiven die, vol leven, rondtoeren boven de hof en boven de huizen van de wijk. Weet ge wat ik liever zou doen ? 's Morgens eens de hof inwandelen, een goeie wind laten en eens tegen de heg wateren. Dat deed ik liever dan naar het toneel gaan. Heb ik goed gekozen ? Wat was de beste keuze ? In Diepenbeek een oude kniesoor worden en bij Mariette blijven inwonen of hier, in Oostende, getrouwd te zijn met de enige echte liefde in mijn leven ? Ik zou toch oud genoeg moeten zijn om dat te weten. (De bel gaat.) Zouden dat Kamiel en Mariette nu eindelijk zijn ? (Neemt de hoorn van de parlofoon.) Ja ? (Luistert.) Ja, ja. Kom binnen. Kom binnen ! (Drukt op de zemer. Roept naar de keuken.) Blanche ! Ze zijn hier !

BLANCHE : (Komt uit de keuken met een handdoek waaraan ze de handen droogt. Merkt dat ze haar voorschoot nog aan heeft en spurt terug naar de keuken terwijl ze haar voorschoot losknoopt.) Hebt ge ze binnen gelaten ?

JAN : Ja, ja. Ik ga de voordeur opendoen. (Verdwijnt even. Dan... Kamiel en Mariette komen binnen. Kamiel sportief met sportpetje, kleurige trui, sportschoenen. Mariette open zomerkleedje en zonnehoed in de hand. Kamiel is zwaar geladen met twee boodschaptassen waaruit groenten pullen.)

KAMIEL : Hier zijn we dan. Wat een ellende om hier uw auto kwijt te geraken !

MARIETTE : We hebben zeker een kwartier rondgetoerd.

BLANCHE : (Kust Mariette. Geeft Kamiel een hand.) Wat ben ik blij dat ge hier zijt.

KAMIEL : Ik ook.

JAN : (Terwijl hij Mariette kust. Ontroerd.) Wat hebt ge

toch weer allemaal meegebracht ! Ik rook Diepenbeek van toen ge uw hoofd binnenstak.

KAMIEL : Groenten uit onze hof. Vers van deze morgen. Veel selder, prei, wortelen en nog zo van alles.

BLANCHE : Wat een moeite ! Wat een werk !

KAMIEL : Och, het is graag gedaan. Ik ben blij dat ik aan de selder gedacht heb. Die zult ge wel nodig hebben, hé, Jan ?

JAN : Hm, hm.

MARIETTE : (Doelend op Kamiel.) Hij was gisteren al aan het uitzoeken wat hij allemaal kon meebrengen.

BLANCHE : Jan, help Kamiel eens van zijn vracht af. Ge gaat iets drinken, zeker ?

KAMIEL : Een pakezel heeft altijd dorst.

MARIETTE : (Stoot Kamiel aan.) Mens, hou toch uw manieren !

KAMIEL : Ik ben hier thuis, hé Jan ?

BLANCHE : Dat hoor ik graag. Toe, zet u, terwijl Jan alles opbergt.

JAN : (AF. Met de groenten.)

KAMIEL : In de koffer van de auto steken nog een paar kistjes aardbeien. Haal ik die ook ?

MARIETTE : Daar is geen haast bij. Laat ons eventjes gaan zitten.

BLANCHE : Ik haal de koffie. Hij staat gereed. (AF)

JAN : (OP)

KAMIEL : (Staat aan het venster te kijken.) Miljaar ! Hier is het schoon zeg !

MARIETTE : Elke keer als ik hier kom, vind ik het nog mooier.

JAN : Het gaat al. Het gaat al.

KAMIEL : Hoe ? Het gaat al. Vindt ge het hier dan niet schoon ?

JAN : Jawel. Jawel. Maar in Diepenbeek is het toch ook schoon.

KAMIEL : (Spottend.) Ja, maar daar hadt ge Blanchke niet. Dat is ook iets waard. Die is ook heel schoon.

JAN : Ja, ja. Ge hebt gelijk.

MARIETTE : En, hebt ge nu al kameraden gemaakt ? Hebt ge al een kaartcompagnie ?

JAN : Nog niet. Dat zal wel komen. Daar is geen haast bij.

KAMIEL : Wat zegt ge daar ? Ge woont hier al zes maanden en ge hebt nog geen kaartclub ?

MARIETTE : Daar zoudt ge toch moeten voor zorgen, Jan.

JAN : (Lastig.) Och ja, zeur nu niet. Dat komt nog wel zeg ik toch.

KAMIEL : Mariette, draai dat blaadje maar om. Daar staan alleen maar slechte punten op.

JAN : Waar is Blanche nu ? De koffie was toch gereed ? Zeg Kamiel, een witteke ?

KAMIEL : Dat hoor ik liever.

MARIETTE : Zeg maar : dat is het liefste dat ik hoor.

KAMIEL : Neen, Mariette. Als gij lief zijt hoor ik dat ook heel graag.

MARIETTE : Mouwveger !

JAN : (In de weer met borrels en fles.) Wat nieuws in Diepenbeek ? Kamiel, hoe is het met de duiven ?

MARIETTE : Als ge over duiven begint, ga ik de keuken in.

JAN : Dat is een goed gedacht. Doe dat. Ge kent de weg.

MARIETTE : (AF)

KAMIEL : Het duivenhok is nog niet helemaal af.

JAN : Nog niet ?

KAMIEL : Het fijn werk is blijven liggen toen gij uit Diepenbeek vertrokken zijt.

JAN : Wat is er van mijn witpenneke ?

KAMIEL : Ik ben aan het tweede nest jongskes. Schoon beestjes. Eén uit het eerste nest is al drie keer bij de tien eersten geweest.

JAN : Juist gelijk ik dacht. Goed dat we het oud, toen het die keer verloren gevlogen was, niet in de soep hebben gestoken.

KAMIEL : Het had anders maar weinig gescheeld.

JAN : Ge ziet wat een mens moet hebben in zijn leven : geduld. (Zucht heel diep en veegt met de hand over zijn ogen.)

KAMIEL : Man, gij zijt filosoof aan het worden.

JAN : Dat is van te veel stil te zitten.

KAMIEL : Ge mist uw duiven, hé, kameraad ?